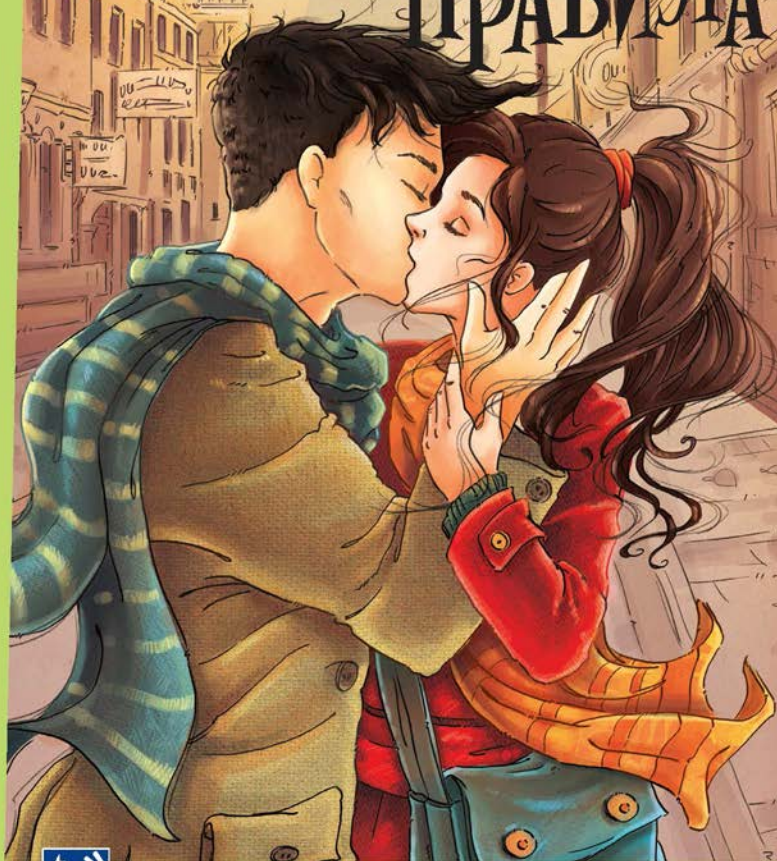

Ана Кери

РЕЉЕКИНА ПРАВИЛА

свѣт је један

Креативни центар

Наслов оригинала

Copyright © Anna Carey 2012

Original Title: Rebecca's Rules

First published by The O'Brien Press Ltd., Dublin, Ireland, 2012

Published in agreement with The O'Brien Press Ltd.

All rights reserved.

Serbian©2014 by KREATIVNI CENTAR

За издање на српском језику © Креативни центар 2014

Библиотека *Свет је један*

књига седамдесет пета

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Виолета Бабић

Илустрације

Марина Веселиновић

Лектор

Виолета Бабић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Небојша Митић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

2.000

ISBN 978-86-529-0097-8

Издавач захваљује на финансијској помоћи организацији
Ireland Literature Exchange (фонд за преводјење), Даблин, Ирска
www.irelandliterature.com
info@irelandliterature.com

Ана Кери

РЕБЕККИНА ПРАВИЛА

Са енглеског превела
Мирјана Попов-Слијепчевић

Креативни центар

Петак 😊

Нисам мислила да ће Дан заљубљених ове године испасти баш овако.

Прво и прво, нисам добила честитку. Или бар мејл. Или макар поруку. Пре шест месеци то ми уопште не би сметало (јер тада нисам ни познавала неког дечка који би могао да ми пошаље некакву честитку за Дан заљубљених). Али прошле јесени почела сам да бивам велики оптимиста што се тиче будућности зато што се исподешавало много тога лепог.

ДИВНИ ДОГАЂАЈИ ОД ПРОШЛЕ ГОДИНЕ

1. Добила сам комплет бубњева и с најбољим другарицама основала рок бенд *Хеј, луџкице!*
2. Написале смо неколико песама, имале први наступ и мада сам пала с подијума, људи су ипак сматрали да смо биле прилично добре.
3. Упознала сам дивног, најслађег и најфеноменалнијег типа кога сам икада видела у свом животу, а који нам је иначе сваког викенда доносио новине. Стварно сам му се свидела и пољубио

ме је после Фестивала клупских бендова (упркос томе што сам пала с подијума кô неки кретен), а после смо почели и да се виђамо...

Све то било је супер. Али догодило се и нешто што баш и није било супер, укључујући и оно што је било толико грозно да готово поништава све оно што је било добро.

ЛОШИ ДОГАЂАЈИ ОД ПРОШЛЕ ГОДИНЕ

1. Моја је мама написала ужасну књигу о некој глупој девојци и СВИ су мислили да је књига о мени.
2. Добила сам нову откачену наставницу енглеског, која је била опседнута књигама моје маме.
3. Коса ми и даље изгледа као смеђа уфрћкана метла.
4. Моја другарица из разреда Ванеса покушала је да ме натера да учествујем у одвратном ТВ програму о ужасним, размаженим тинејџерима и њиховим суманутим рођенданским журкама.
5. А мој слатки, савршени дечко (који ми је то био само три недеље), његов млађи брат и њихови глупи родитељи преселили су се – у Канаду.

У Канаду!!! Никада више нећу бити срећна! Кад смо се смували после Фестивала клупских бендова, мислила сам да ћемо живети срећно до краја живота. Била сам чак превише узбуђена да бих уопште могла да пишем дневник. Али виђали смо се само неколико недеља и онда је његов тата добио да пројектује мостове или већ тако нешто у Ванкуверу и само су се спаковали и отпутовали. Сада је фебруар и има више од два месеца откако је отишао, а ја све досад нисам могла себе да натерам да о томе пишем. Никада више нећу волети другог дечка!

Рекла сам то Алис пре неколико недеља и она ме је упитала: „Јеси ли сигурна? Мислим, Бекс, имаш само четрнаест година. Вероватно ћеш живети још најмање, ај’ да кажем, педесет година. Претпостављам да ћеш то веома тешко моћи да избегнеш. Мислим то – да волиш неког другог“.

Понекад помислим да Алис баш и није нека романтична душа. Она уопште не разуме моју тугу. Данас сам јој поменула да нисам добила честитку за Дан заљубљених, а она је почела да говори о томе како се у школи ове године припрема мјузикл, као да ме је много брига што ће наш разред да постави на сцену *Мери Појинс*. Хвала лепо! Свирање у *Хеј, луџкице!* једино је музицирање које ми је потребно.

Нисам се чак потрудила ни да јој кажем колико сам стварно разочарана због честитке (или њеног изостанка) за Дан заљубљених. Да будем искрена, осећала сам се помало глупо што сам очекивала да ће ми је мој разносач новина послати. Када је отишао, четовали смо на Фејсу и све време слали мејлове, али после неколико недеља све се то некако ... проредило. Последњи пут били смо у контакту прошле недеље (пре пет дана и тринаест сати) и тада ми је рекао да његово одељење иде на екскурзију на скијање. Биће смештени у *фенси* планинском хотелу и имаће часове скијања и сноубординга.

Најузбудљивија екскурзија на коју је мој разред икада ишао био је обилазак језера Глендалох, у оквиру наставног програма за географију, и то је било узбудљиво само зато што је Ели почела да узмиче док нам је госпођица Кели говорила о томе како је долина настала деловањем ледника и пошто није гледала куда иде, упала је у језеро (Ели, наравно, а не госпођица Кели. Госпођица Кели никада не би случајно упала у језеро. Она је стално на опрезу да је нека природна катастрофа не би изненадила). Одговорила сам му мејлом и испричала за незгоду на језеру, али ми он још није одговорио. Готово је с нашом љубављу.

Не могу да верујем да сам пре само неколико месеци била тако срећна. Пошто ме је пољубио после Фестивала клупских бендова, целе недеље била сам као ошамућена. Нисмо чак били разменили ни бројеве телефона, нити било шта, па сам морала да чекам петак, кад он долази по паре за новине, да бих га поново видела. Мало сам се бринула да ће ми рећи, кад буде дошао, како је закључио да је цела та ствар с љубљењем била велика грешка.

Али није. И даље сам му се свиђала. Стајали смо на мојим вратима и разговарали читаву вечност док није схватио да касни са скупљањем новца. Морао је да одјури до следеће куће са списка (али ме је ипак на брзину пољубио кад смо се растали). Следећег дана отишли смо у град и опет смо се љубили. Он је стварно био забаван и кул, и мада сам стално била некако нервозна, заиста ми је било лако да разговарам с њим. Мислила сам да ћу бити сувише уплашена зато што је он: а) невероватно згодан и б) забаван и диван – али нисам била. Испоставило се да живи у Клонтарфу (долазио је бициклом у наш део града да разноси новине) и, наравно, рекао ми је како се зове. Име му је веома лепо (и није ниједно од оних имена која су ми падала на памет у вези с њим), али не желим да га ставим на папир. И даље размишљам о

њему као о разносачу новина, пре свега зато што Кас и Алис одбијају да га зову другачије.

„Он једноставно изгледа као разносач новина“, рекла је Кас. „То му пристаје.“

„Да“, додала је Алис. „Некако размишљам о разносачу новина као да му је то право име.“

А и ја, морам да признам. Да смо дуже били у вези, можда бих га у мислима и звала по имену, али нисмо били у вези, па нисам навикла.

Мислим да сам вероватно рођена уклетом или тако некако. Нисам могла да верујем кад ми је рекао за очево ново запослење. Мама му је прошле године остала без посла и није било стварног разлога (по мишљењу његових родитеља) да одмах не оду. Било им је потребно само неколико недеља да се преселе (кућу су изнајмили некој рођаци и њеном мужу, па нису чак морали ни да је продају). И тако је све некако прошло као у магли. У једном тренутку био је овде, а већ у следећем у Канади. Окружен лосовима, коњичком полицијом и Аном из *Зелених забавља*, како сам тада рекла. (Алис каже да Канада уопште није таква и да је Ванкувер много већи и раскошнији град од Даблина, али ја из неког разлога замишљам разносача новина у некаквој сеоској забити. Можда јаше лоса. И носи карирану кошуљу.)

Наравно, као за пакост што ми је живот постао тако труо, моја глупа старија сестра Рејчел добила је данас велику честитку од свог дечка Светог Томе, који не може да омаши. Јутрос је није било у поштанском сандучету и морам да признам да ми је помало било драго што осим рачуна за маму и тату ништа друго није стигло. Иако је Рејчел, на моје огромно изненађење, заправо била изузетно фина према мени кад се догађало све оно са одласком у Канаду јединог типа кога ћу икада волети, чињеница да има тако савршеног дечка доприноси томе да се осећам још јадније. Али, наравно, Том није послао честитку поштом! После школе дошао је с честитком и великим букетом цвећа да би извео Рејчел на вечеру у познати ресторан у Драмкондра роуду. Када су отишли, рекла сам: „Не могу да верујем да си је пустила да изађе на вечеру иако сутра идемо у школу. Је л’ знаш да ће они тамо да лочу вино? За тебе је то у реду? Можда би требало да их пратиш...“

Мама је уздахнула.

„Неће да лочу вино“, казала је. „Особље савршено добро зна да су малолетни. А тек је шест – Рејчел ће се вратити до осам и може тада да уради домаћи.“

Особље зна да је малолетна, то је тачно. Некада смо тамо ишли породично, па је мало вероватно

да ће Рејчел моћи да банчи. У ствари, осећала сам се помало труло што покушавам да саботирам њен романтични састанак. Због своје пропале љубавне везе већ сам била пуна горчине. Тренутно се осећам помало тужно. Не чита ми се, не гледа ми се телевизија, нити ми се сурфује по нету. Мислим да ћу мало да слушам лагану музику и гледам кроз прозор.

КАСНИЈЕ

Седела сам, зурила кроз прозор, слушала Ника Дрејка и размишљала о разносачу новина пет минута, али сам морала да одустанем и сиђем у приземље, јер је једна од Малиганових клинки које живе преко пута нас била на прозору своје собе и ШПИЈУНИРАЛА МЕ, лудача једна мала. И када сам је погледала, почела је да прави тужне фацице и да се претвара да плаче! Ругала се мојој патњи! Наравно да сам се окренула и покушала да је игноришем, али после извесног времена нисам могла а да се не осврнем и кад ме је видела, почела је да ми маше и да се глумира. Ставила је чупаве дречаворозе штитнике за уши, вртела се унаоколо, смејала и врцкала дупетом. Покушала сам да је игноришем, али чак и кад сам била окренута

леђима, ЗНАЛА САМ да је тамо и да се увија. Зато сам на крају морала да побегнем из сопствене собе. Овде не можеш на миру ни да патиш.

Субота 😊

Не могу да верујем да ми је мајка таква. Јутрос ме је буквално извукла из кревета.

„Нећу да цео дан ту лежиш и очајаваш“, рекла је. Држала је покривач у рукама, тако да није било сврхе да покушам да се вратим у кревет. „Знам да си још тужна, али не смеш да се понашаш као да си дигла руке од живота! Имаш само четрнаест година!“

Зашто ме људи стално подсећају на то колико ми је година? Нисам ваљда заборавила.

„За неколико месеци пуним петнаест“, рекла сам. „И у сваком случају, нисам дигла руке од живота. Само сам дигла руке од тога да у њему икада више уживам. Ја сам празна љуштурса од девојке.“

Моја ужасна мајка је уздахнула и преврнула очима. Стварно је безосећајна. Не верујем да је икада

Зодем се Ребека Раферти и много је тога лошег у мом животу.

1. Мој се дечко одселио у Канаду. У Канаду!!!
 2. Стално малтретирам Алис и Кас причама о њему.
 3. Одлучила сам да одем на *Моју велику рођенданску журку*, а ни сама појма немам зашто. Зато мислим да се све мора променити из корена. Сместа треба да смислим нека нова правила!
- ☺ Нема више завитлавања.
 - ☺ Морам престати са игнорисањем туђих проблема.
 - ☺ Треба да пронађем нешто узбудљиво што ће учврстити пријатељство између мене, Алис и Кас и вратити га у нормалу...
 - ☺ ... А то може бити само учествовање у нечем занимљивом и дивном ... нечем попут – школског мјузикла!

